

Interview met Intermediair (februari 2005)

Door Hugo Logtenberg

Wat maakt u razend?

‘Onrechtvaardigheid. Het betekende in 1981 het einde van mijn scheidsrechterscarrière. Er zat bij de KNVB [voetbalbond] iemand met een enorme vooringenomenheid die mij een aantal keren beoordeelde. Hij keek niet naar de scheidsrechter de Hond maar naar iemand die doctorandus, van de VARA en dus links, Amsterdammer was, en wellicht zelfs ook mijn Jood zijn. Dát zag die man. Ik rook een enorme vooringenomenheid. Door mijn familiegeschiedenis - mijn ouders zaten in Auschwitz - ben ik allergisch voor vooringenomenheid. Op mijn protest werd niet serieus ingegaan. Als ik dat toen had geaccepteerd was ik een thuisfluitser geweest voor mijn eigen carrière. Dat wilde ik niet en daarom ben ik gestopt’.

Wanneer hebt u voor het laatst wakker gelegen?

‘De laatste nacht met mijn vrouw voordat ze stierf. Verder nooit..

Wat is uw imago?

‘Een afstandelijke cijferaar met weinig gevoel voor humor’. Alleen cijferaar klopt trouwens.

Wat was het beslissende moment voor uw carrière?

‘De programmeringscursus die ik tijdens mijn eerste studiejaar in 1965 heb gedaan. Ik wist amper wat een computer was. Toen is mijn fascinatie voor nieuwe technologie geboren’.

Wat maakt u geschikt voor uw vak?

‘Dat ik voortdurend bezig ben met toepassingen van nieuwe technologie. Er waren heel weinig computers in 1965 toen ik leerde programmeren, ik ontmoette Bill Gates in 1982 in Amerika toen er nog maar een paar honderd mensen werkten bij Microsoft. Bij bedrijven waar ik heb gewerkt, heb ik altijd gebruik gemaakt van de nieuwste technologieën’.

Wie is uw leermeester?

‘Anton Dreesman. Een heel fris en onconventioneel denker, een entrepreneur die altijd op zoek was naar nieuwe combinaties. Van Peter Appeldoorn [voormalig bestuursvoorzitter Wegener] leerde ik grote problemen te zien als een worst die je in plakjes snijdt tot de hele worst weg is: de salamitactiek. Qua IT ben ik een autodidact’.

Wie raadpleegt u in tijden van crisis?

‘Peter Appeldoorn zakelijk’. ‘Hedy d’Ancona prive’.

Wat is het hoogtepunt van uw carrière?

‘Die liggen in de privé-sfeer. Zakelijk is maar zakelijk. Maar wat ik bijvoorbeeld geweldig vond was mijn eerste opiniepeiling in 1976 in het radioprogramma ‘In de rode haan’ dat door de krant werd gebracht alsof er net verkiezingen waren geweest’.

Welke carrière bent u misgelopen?

‘Als in ‘81 niet die beoordelingskwestie had gespeeld was ik nu gegarandeerd internationaal scheidsrechter geworden’.

Wat zult u nooit meer doen?

‘Afhankelijk zijn van fysieke aanwezigheid. Ik wil niet meer verplicht op vaste tijden op vaste plaatsen moeten zijn. Dankzij de technologie kan dat’.

Wat is uw beste onliner?

‘Leefbaar Nederland is als Easyjet: lichtelijk goedkoop, maar wel winstgevend’.

Op welke partijen heeft u ooit gestemd?

‘PvdA, D66 en in 2002 zou ik op Fortuyn hebben gestemd, als hij niet vermoord was. Omdat ik onafhankelijk ben heb ik met vrijwel alle partijen goed contact. Jan Marijnissen sprak ik

nog onlangs, met Wouter Bos mail ik regelmatig, ik heb onlangs een presentatie aan het CDA gegeven en ik heb een aantal handgeschreven briefjes van Gerrit Zalm. Dat vind ik leuk’.

Met welke Nederlander heeft u medelijden?

‘Ernst Louwes, de belastingadviseur in de Deventer-moordzaak die jaren gevangen heeft gezeten op basis van aangetoond ondeugdelijk bewijs. In hoger beroep is hij opnieuw veroordeeld omdat de Officier van Justitie op het laatste moment met nieuw DNA-bewijs kwam. Dat vind ik onmenselijk, temeer ik er van overtuigd ben dat hij onschuldig is’.

Wat zou u Beatrix willen vragen?

‘Of het mogelijk is dat Maxima koningin wordt en Willem-Alexander prins-gemaal. Maxima is, omdat ze een normaal leven heeft gehad, veel toegankelijker, warmer en menselijker dan ik Beatrix of Willem-Alexander ooit heb gezien. Ondanks dat ze wordt ingekapseld en bij iedere vraag denkt: wat vindt mijn schoonmoeder hiervan?, blijft ze dicht bij zichzelf. Ze heeft nog niet die enorme afstandelijkheid van Beatrix. Daarom zou ze aanspreektitels als koninklijke hoogheid moeten afschaffen en zich gewoon mevrouw moeten laten noemen’.

‘Nee, ik behoor kennelijk niet tot de categorie mensen die een lintje krijgt. Dat heeft me bevreemd want ik ken toch heel veel mensen in de politiek en doe ook veel werk gratis. Toen ik 25 jaar in het vak zat met mijn peilingen heeft er blijkbaar niet één gezegd dat het een geschikt moment zou zijn voor een onderscheiding. Mijn ouders zouden het fantastisch gevonden hebben. Mij maakt het weinig uit. Ik vind het belangrijker wat mijn familie van mij denkt.’